

Propast (r)evolucije

Retko kada se desi da neka građanska inicijativa promeni nešto što je vlast zacrtala. Pogotovo ako je crtala i bukvalno.

Zato je pažnje vredan preokret u slučaju „pruga na staroj Misi“. Kada je prošle godine podignuta frka u tom naselju jer se, bez obzira na prethodno ispoštovanu proceduru, tek tada naširoko doznalo da će njegovi stanovnici biti „počašćeni“ još jednom, ukupno četvrtom prugom, Pančevcima je s najvišeg mesta – iz Ministarstva građevinarstva, saobraćaja i infrastrukture – poručeno da se ne nerviraju i da kuliraju pošto im pomoći, jednostavno, nema.

Naše sugrađanke i sugrađani, ipak, nisu mirno sačekali da im se zlehuda sudba dogodi. Bunili su se. Uzbunili su medije, pozvali kabinet gradonačelnika i Gradsko veće upomoć, pa su tako uspeli da privuku opštu pozornost. Mic po mic, sastanak za sastankom i doživeše da nadležni državni organi izmene početnu priču: sada je, eto, moguće da pruga dobije novu trasu.

Nećemo ulaziti u to da li je, igrom slučaja, državi iz nekog petog razloga odgovaralo da naknadno izmesti pravac kretanja teških, po životnu sredinu pogubnih vozova; navikli nas vlastodršci na činjenicu da je naivno verovati im bez podozrenja. Želimo da verujemo da je baš građanska inicijativa pretočena u pobedu razuma!

Vera da je to moguće nam je, zbog mentalnog zdravlja, neophodna. Kada kažemo „nama“, mislimo na generacije koje su na svojim plećima iznele teret protesta 1996/97, kao i petooktobarsku, onda smo mislili, revoluciju. Ono što najviše poražava tadašnje zanesene „revolucionare“, jeste da je onomad uložena energija potpuno raspršena, da je napor bio beznačajan: i dalje, dvadeset godina kasnije, postoje političke elite i njihovi prilepci kojima je mnogo dobro i većinska raja čijim pripadnicima nije ni do čega.

To se ne odnosi samo na one izdanke te generacije koji su pobjegli „preko“: oni su najpre progutali gorku knedlu, a sada se, u velikoj većini slučajeva, slatko hrane i piju lepo vino. Mirna Bačka...

Tj. Holandija, Engleska, Kanada, Australija...

***

Na prethodne misli o civilizacijskoj tekovini protesta, građanske pobune protiv vređanja inteligencije, „lepo“ se naslanja štrajk prosvetara: puko, slomljen... Oni što od naše dece prave ljude, pod hitno moraju, ne samo u sebi već i naglas, i to u grupi, da se zapitaju: zašto smo toliko inertni da izgleda da nam nije stalo do našeg profesionalnog i ličnog integriteta?

Bez blama, jer izblamirani već jesu, treba da nastave introspekciju. Pitanja bi mogla da budu: 1. Ko nas u „pregovorima“ predstavlja? 2. Zbog čega postoji množina sindikata? 3. Zašto nemamo jedinstvene zahteve i ciljeve? 4. Ko nas i zašto deli? 5. Kakve to osobe-kolege u naše ime odlučuju da treba da pristanemo na ponižavanje? 6. Šta ćemo sledeće preduzeti?

Odgovori bi, nažalost a realno, mogli da budu ovakvi: 1. sindikalni karijeristi labilnih personalitija; 2. zato što ne možemo ni oko čega da se složimo; 3. (pogledati odgovor pod 2); 4. naša vlada, jer može; 5. (pogledati odgovor pod 1); 6. ništa!

Svojevrсно prestrojavanje, ponovno fokusiranje prosvetara na povratak ličnog i profesionalnog dostojanstva, vrisak o tome u koliko lošim uslovima žive i rade – to je najmanje što se od njih očekuje.

Jer deca od njih uče...

Siniša Trajković